

[K. Helveg Petersen.]

ikke har noget med virkeligheden at gøre, så vil jeg gerne henvise til, hvad ministeren selv siger i bemærkningerne til sit lovforslag, hvor han nævner, at der skal være mellem 10 og 20 i hvert af disse lokalprogramråd. Samtidig nævner ministeren en række organisationer, der skal være repræsenteret, og ministeren må jo ikke glemme, at der ikke findes noget amt, hvor der ikke er mindst 100 foreninger, sikkert mange flere, der vil henregne sig til denne kategori. Han føjer til, at der skal også være folk, der er valgt uden for disse institutioner og foreninger. Jeg betvivler, at man kan skære antallet ned til 20, men selv om man kan få det ned til 20, så er der alligevel 20 gange 13, nemlig 260 — 20 gange 13 er 260 — der sættes i gang ud over landet med at løse opgaver, som er så uklart og så fåget formuleret, at det er meget, meget svært at se berettigelsen af det. Jeg sagde ved anden behandling, og jeg siger det igen: vær sikker på, at dér har man indbygget konflikter, når først disse mennesker, der jo har nok at lave i øvrigt, tromles sammen uden at have nogen egentlige, markerede opgaver at tage stilling til.

Det, ministeren sagde om repræsentantskabet, er en påstand, ministeren ikke kan underbygge. Der er intet som helst grundlag for at sige, at det repræsentantskab, jeg foreslår, ikke er arbejdsdygtigt. Det skulle være på op til 60 medlemmer, og der er lagt klare opgaver hen til dem, givet dem en klar kompetence i modsætning til det, der foreligger om programrådene.

Må jeg sige om det politiske, at det, jeg har ønsket at få frem, er altså, at der er en stigende politisk dominans, og det er da også noget, som enhver, der følger disse anliggender, ved at befolkningen ikke er i tvivl om. Jeg har bare ønsket at få det slået fast. Og så har jeg sagt ved anden behandling, og jeg gentager det nu: den politiske stilling, dette ting skulle tage til disse forhold, bør tages her i salen gennem debatter. Vi skulle diskutere radioens forhold på basis af rapporter fra styrelsen, hvor programmer og alt var lagt frem. Det gør vi ikke. Her kunne folkettinget blande sig, her kan vi skønne og vurdere, om der virkelig er overensstemmelse mellem den formålsparagraf, vi har i loven, og så det, der sker i Dan-

marks radio. Det er stedet. Jeg tror, det var den vej, vi skulle have fulgt, og det er det, jeg har lagt op til. Det ønsker man altså ikke at gøre.

Jeg håber meget, at man ad åre — det sker ikke de første år, for nu er man bundet til en struktur — vil komme på bedre tanker.

Johan Philipsen: Anledningen til, at jeg kommer herop, er den, at hr. K. Helveg Petersen påstår, at vedtagelsen af dette lovforslag vil have til virkning, at der kommer konflikter. Må jeg ikke forsøge at forklare, hvori uenigheden imellem os i grunden består. Jeg kan forstå, at det, hr. K. Helveg Petersen taler for, og som for så vidt er et godt formål, er, at en radiolov skal opbygge en art idéfabrik, mens den efter vores opfattelse skal give nogle styringsinstrumenter for Danmarks radio, i dette tilfælde nogle bedre styringsinstrumenter, hvori ideerne selvfølgelig skal komme fra Danmarks radios medarbejdere, fra de konsulenter, vi antager, og fra den kontakt med lyttere og seere, som man har.

Må jeg ikke nævne et ganske konkret eksempel på behovet for bedre styringsinstrumenter. Vi havde en konflikt i Danmarks radio, der gav anledning til nogle arbejdsnedlæggelser, og i forbindelse med dem blev der sagt til os offentligt fra Danmarks radios medarbejdere: radiatorådet følger en sikkurs. De har i nogen grad ret. De har ikke ret, hvor der er tale om provinsudbygningen, men de havde ret i den forstand, at programudvalget, der var et andet forum end radiatorådet, havde nogle yderligere programønsker, som det desværre fik vedtaget, og disse ønsker måtte radiatorådet tage tilbage af økonomiske grunde. Det, der nu bliver vedtaget, er, at de, der fremsætter ønskerne, også skal stå til ansvar for de økonomiske følger.

Må jeg om amtsprogramudvalgene bare sige følgende. Det var oprindeligt i lovforslaget forudset, at amter og kommuner skulle gå i gang med regionale udsendelser. Det har man af flere grunde, som jeg ikke skal opholde mig ved, taget ud, men de fleste af os er vel enige om, at vi på et eller andet tidspunkt ud i fremtiden får regionale udsendelser. Vi har efter min mening behov for at komme i kontakt med disse folk. Det begyn-